

Khi nhìn ra thu giui, nói chung, chúng ta còn thua kém nhiu dân tuc khác trên thu giui,

thu nên, xin miun đuc đu cao ngui mình, nhung cái hay cái tut mà nhiu ngui đã nói tui, mà hãy cùng nhau nhìn thung vào khuyut đum cua mình, đu may ra có sua chua, thăng tiun hun không.

Thuy ngui mà nghĩ đun ta, tôi thuy chúng ta phui quan tâm nhiu hun và đúng muc đui vui vun đu cua dân tuc, vì rung, nói chung dân tuc ta kém xa các dân tuc tiun bu khác trên thu giui. Còn lý do tui sao chúng ta kém, chúng ta cun thung thun nhìn vào su thuc. Đã có hung trăm cuun sách khenngui ngui Viut rui, nu chúng ta tu mun vui nhung đuu đó, liu chúng ta khá lên không, hay tu bao trăm năm qua vun thu? Văn hóa Viut có nhung u khuyut đum nào? Ai cũng biut mut su u đum, nhung phui biut khai thác u đum và quan trung hun là nhìn thung vào khuyut đum lun đu sua chua ngay.

Ai chung tu ái, muun bunh vuc dân tuc mình, nhung nhìn lui tu thui hus su tui nay đã hun 4.000 năm qua, chúng ta chu có mut su thui gian ngun yên bình thu nh tru, còn hu hut là chiun tranh, không nui chiun thì ngoui xâm. Nui chiun vì chúng ta chia ru, còn ngoui xâm vì chúng ta u mut vùng đua lý chính tru quan trung mà lui không biut giu. Tui sao dân tuc ta cu mui mui lum than, khun khu nhu vuy?

Huc giu Trun Trung Kim trong cuun Viut Nam Su Luc trang 6 đã viut:

“Vu đung trí tuu và tính tình, thì ngui Viut có cu các tính tut và các tính xu. Đui khái thì trí tuu mình mun, huc chóng hiu, khéo chân tay, nhiu ngui sáng đu, nhu lâu, lui có tính hiu huc, trung su huc thuc, quý su lu phép, mun đuu đuo đuc: luy su nhun, nghĩa, lu, trí, tín, làm 5 đuo thung cho su ăn u. Tuy vuy, vun hay có tính tình vut, cũng có khi quu quyut, và hay bài bác chu nhuo. Thung thì nhút nhát, hay khiup su và muun có su hòa bình, nhung mà đã đutrun muc thì cũng có can đum, biut giu ku lut.”

Huc giu Nhut Thanh Vũ Văn Khiu trong cuun Đut Lu Quê Thói (Phong Tuc Viut Nam) trang 68, cũng nhun xét rung:

“Người mình phải đồng tình nhường nhịn, quy phục, bỏ tất cả phép mà hay khinh khi nhạo báng. Tâm địa nông nổi, khoác lác, hiếp đáp...”.

Đi văn hào L& T& n của Trung Quốc đã từng ví người Hoa như ba con v&:

“Tàn bạo như S& t&, gian xảo như H& ly, nhút nhát như Th& đ&.”...Không vì những ý kiến thô tục đó mà d& luận người Hoa cho rằng ông bôi bác hay phải b& dân tộc.

Tuy mỗi người nhìn và đặt vấn đề một cách khác nhau, nhưng họ có chung niềm tr& và chúng tôi công nhận là họ đã can đảm nói lên những điều xấu của người mình, là một trong những điều tốt nhất, ít ai dám nói tới. Đôi khi chúng ta cần gạt bỏ tất cả để nhìn thẳng vào sự thật, công nhận sự thật để tiến thân, cho mình cũng như cho dân tộc. Tôi thấy họ bao giờ hết, đây là đức người Việt thẳng thắn nhìn lại người mình, cải mình và d& mình để mang tâm thức mới, cùng nhân loại bước vào thế kỷ 21. Nói vậy chứ cũng đã trải nghiệm, bây giờ mà sợ a sợ n thì may ra vài chục hay trăm năm sau mới biết đâu có kết quả.

Người Việt có những tính tốt nào? Người Việt hiểu học, cũng hiểu học để, nhưng vẫn chỉ là một số nào đó, một số lớn vẫn ít học, cho là nghề dạy nghề, tức tùy tiện tới đâu hay tới đó. Mà đa số trong số hiểu học vẫn mang những tính chất ch&ng, quan li&, tr&ng b&ng cấp ngàn xưa. Họ học để tìm sự giàu có, phong lưu cho bản thân và gia đình hơn là giúp đỡ. Họ để học là trí thức, nhưng chỉ biết tri thức chuyên môn, họ hiểu họ sẽ học cách biết, không đánh giá tới đi đã sẽ để học mà họ cho là thấp kém.

Kiến thức từng quát cả họ là một mặt hạn chế, thế nhưng có đức là qua những buổi trà dư tửu hậu, chỉ không qua sách vở nghiêm túc.

Nói chi tới dân thẳng thắn, có người người cả năm không mua một cuốn sách, một tờ báo. Họ chỉ thích nghe lóm và chỉ để sách báo khi có ai đó mua thì mới n& để kéo thôi. Người mình lại suy nghĩ thi&u khoa học nên d& tin, để một bên tin trên báo hay nghe truyền miệng mà đã tin, nên d& bỏ kẻ xấu xa.

Chúng ta còn thua kém nhi u dân tộc khác trên th i gi i

Tác Giả: Psonkhanh, blog Tin L  Tr i
Thứ Ba, 12 Tháng 4 Năm 2011 05:10

C i n i người d n m nh th ch đ c sách v  h m h c l m, nh ng t i c m t  ng không ph i nh  th . Th c ra, d n m nh m  khoa b ng, ki m ch t b ng đ  ki m  n. S ch in ra đ  s  nh n r t  t ph n  ng... Vi c đ c sách ch a được x  h i h a, h ng th ng không c  thông tin v  sách m i ra, không gi i thi u, không ph n h i, không th ng k , gi i vi t v  đ c không h i h p....

Nh  t i h  vi c g i, lu n lu n h  gi y n y l n tr i l i l  b n l m, b n l m; Bi t h  b n g i không? H  b n ki m nhi u ti n đ  mua nh , mua xe, ch ng t  s  thành đ t c a m nh v i chung quanh. Đ  t  ra là cha m  c  trách nhiệm, h  lu n lu n b n lo cho tương lai h c h nh của con c i, th c đ y con h c nh ng ngành y n  m m  ki m được nhi u ti n ch  không tạo cho ch ng tinh thần x  hội, g p ph n x y d ng đ t nước... H  l c n o c ng b n qu y qu n v i v  con, b n t m đ m b n b  vui chơi!!! Người Vi t lu n n ng t nh c m, đ i khi đ n đ  che m  l y tr i.

Chúng ta c  được t nh th n gia đ nh th  ng y u, đ m b c kh  cao, nhưng qua nh ng cuộc đ i đ i m i đ y, m t s  gia đ nh c ng b t đ u tan n t. T nh th n hiểu kh ch, d  l  nh  nghèo, nh ng h u h t người Vi t c  g i c ng s n s ng đ m ra cho khách d ng. Người Vi t c  nh ng t nh x u g i? C  th  n i l  thi u  y ch i, thi u s ng t o, thi u t nh th n khoa học, thi u nghiên cứu, thi u m o hi m, thi u t m nh n xa, n i đ i quanh,  t nh n l i, thi u tr t t , thi u nguy n t c, thi u t n tr ng c a c ng,  n c p v t, t  cao, t  ty,   l i, th  dai, n ng m  t n, mau ch n, thi u t nh th n d n ch  vi c đ  n  t dung h p  y ki n n ng  i kh c, l c n o c ng có tr m l y do đ  tr  hoặc không gi  l i h a, n ng t nh c m m  thi u l y tr i, t nh th n đ a ph  ng, t n giáo...

Nh ng đ ng k  l  th i  ch k  v  nh t l  đ  k  l m tr m tr ng th m s  chia r , đ  l  nh ng c  t t l n nh t đ  l m cho người Vi t không đ  n k t, hợp qu n, ti n nhanh l n được. Xin hi u cho l  c  m t d n t c th  c  người nay người kia, n n n i nh  th  không c  nghi a m i người nh  v y v  m t người đ ng th i c  t t c  nh ng t nh x u  y c ng l c.

T i sao trong khi h u h t người Nh t v  Hoa th  ng t m đ n c ng đ ng c a h  th  c  m t s  kh  nhi u người Vi t t m cách xa l nh n u không mu n n i l  s  ch nh c ng đ ng c a m nh (tr  khi g p kh  khăn c n gi p đ )?

Chúng ta không thể thay đổi truyền thuyết chia ly giữa L c Long Qu n v  bà  u C , h n khi c n m i g i nh u h p s c. T c l  b nh th  ng th  chia r , ch  khi không s ng được m i đ  n k t, r i l i chia r . Nh ng chúng ta, b ng l ng thành v   y ch i ph i vượt qua “đ nh m nh” không hay n y.

Vå bßn thân ngßi Vißt, thân hình nhß bé, tußi thọ thßp, sßc lßc kém, không bßn bß, mà làm vißc lßi hay qua loa, tßc trách, đßi khái nßu không nói là cßu thß, nên nói chung năng sußt kém. Chúng ta thß nhìn xem, trong bßt cß mßt nhà ăn qußc tß nhß ß các trßng Đßi hßc có nhißu nhóm ngßi thußc nhißu nßc thì nhóm nào nhß ngßi nhßt, lßn xßn và ßn ào nhßt có nhißu phßn chßc đó là nhóm ngßi Vißt. Nhóm này còn thêm cái tßt hút thußc, xß rác khá bßa bãi nßa.

Nay đã là đßu thß kß 21, thß nhìn vißc lßu thông ß các thành phß lßn Vißt Nam xem. Thßt là loßn không đầu bßng. Ngßi ngoßi qußc nào đßn Vißt Nam cũng sß khi phßi hòa mình vào dòng xe cß đó, và nhßt là khi băng qua đßng. Tß lß tại nßn xßy ra rßt cao, ai cũng ta thán, thß mà bao năm qua vßn mßnh ai nßy chßy, mßnh ai nßy đi. Nhßng ngã năm, ngã bßy xe đông nghßt mà hßu nhß không chia làn đßng, nhißu nßi không có bß tròn đß đi vòng, không cßnh sát hßng đßn lßu thông, Tß mßi phía xe cß đß đßn thßng vào rßi mßnh ai ngßi nßy tìm đßng tißn lên. Đã cßm đßt pháo đßc mà sao tß nßn lßu thông đßy rßy, mßi mßt chuyßn cßi xe gßn máy phßi đßi nón an toàn đã bao năm qua vßn chßa gißi quyßt đßc.

Sßng trong xã hßi mà đßng nhß có rßt đông ngßi Vißt hßu nhß không mußn bßt cß mßt lußt lß nhß nào ràng bußc mình. Cß làm đßi, làm cßn rßi tßi đâu hay tßi đó!?

Tôi vßn nghĩ, mßt dân tßc có văn hóa cao, thßc sß hùngr mßnh không thß nào nßy sinh ra lãnh đßo tßi và chß bißt xßu xß nhau.

Chính tính xßu chung cßa ngßi Vißt mßi nßy sinh ra lãnh đßo tßi và chia rß mà sinh ra chißn tranh, chißn tranh mßi đào sâu thêm hß chia rß và làm lßn bßi dân tßc. Thßt phụ hßu trách mà, vßn nßc hôm nay là trách nhißm chung cßa mßi ngßi, không chß có ngßi lãnh đßo mà ngßi dân cũng chung trách nhißm.

Thß nhìn các lãnh vßc văn, thß, nhßc cßa chúng ta mà xem, đâu đâu cũng than mây khóc gió là chính. Đßng ý là có nhißu chuyßn bußn nên sáng tác nßi dung bußn, nhßng bußn mãi vßy ích lßi gì, sao không tìm cách gißi quyßt cái bußn. Có bißt đâu nhßng tß tßng yßm thß đó càng làm cho tình hình xßu thêm. Nßu có tß tßng nào tích cßc thì mußn đßi vßn chß thußn là tß tßng, vì chính tác giß cßa tß tßng ßy chß vißt hay nói ra cho sßng, nói ra đß lßy tißng vßi đßi, chß chính hß không có trách nhißm thßc thi.

Nhßng gì cß Phan Bßi Châu báo đßng, kêu than trong cußn “Tß Thán” đã gßn mßt thß kß qua

mà nhß đang xßy ra quanh đây thôi.

Nßu chúng ta không có can đßm trß cản bßnh ngàn năm cßa mình thì dù có hßt chißn tranh, dân Vißt vßn mãi mãi khó mà vßn lên đßc. Chí sĩ Phan Bßi Châu đã hy sinh cß cußc đßi vì nßc, vào sinh ra tß không tißc thân, thß mà trong cußn “Tß Phán”, cß đã thßng thßn nhßn đß thß lßi vß phßn mình. Cß hßi hßn nhßt là không đß tri thßc vß ngoßi ngß và tình hình thß gißi. Nhßng trong đó, cß cũng không quên nêu lên mßt sß khußt đßm chính cßa ngoßi mình thßi đó. Nhßng ngoßi lãnh đßo không lo cßu nßc, dân không lo vißc nßc. Chß tranh thßng vßi nhau trên bàn cß, hay cßc rßu, mà bß mßc vßn nßc cho ngoßi xâm giày xéo...

Ai cũng bißt, Nhßt Bßn là mßt đßo qußc, đßt hßp, dân đông, nhßng ngoßi Nhßt đã khéo léo thu thßp tình hoa thß gißi đß bßi đßp qußng mình trß thành mßt cßng qußc, đôi khi vßt qua cß nhßng nßc bßc thßy cßa hß trßc đó. Thßt là hißn tßng hißm có, không mßy dân tßc nào làm đßc. Nhßt Bßn có thß ví nhß mßt nhà nghèo mà đông con, thß mà đã nuôi đßc cho tßt cß các con ăn hßc thành tài. Nên đây thßt là tßm gßng lßn cho ngoßi Vißt chúng ta hßc hßi vßy.

Kinh nghißm lßch sß cho thßy, Vißt Nam và Nhßt Bßn thßi cßn đßi và hißn đßi đã có nhßng chßn lßa hßng đi khác nhau. Khi Pháp đòi Vißt Nam mß cßa và đß đßa bßng cách bßn phá đßn Đà Nßng năm 1856, Vißt Nam đã chß trßng bß môn tßa cßng. Thß nên năm 1858, Pháp đem 14 tàu chißn và 3.000 lính đßn bßn tan đßn lßy Đà Nßng. Phía Vißt Nam chßng cß đßn cùng, đß rßi bß thua và toàn qußc bß đß hß 80 năm. Chúng ta có tính can trßng và bßt khußt, nhßng thißu khôn ngoan vß mßt tßm nhìn xa cho đßt nßc chßng? Đßc bißt Vißt Nam hßu nhß chß đßa vào mßt cßng qußc, khi sß nßc nào thì chß đßa theo nßc đó, thißu tßm nhìn toàn dißn.

Thßt vßy, khi thßy Pháp mßnh thì bß Trung Hoa theo Pháp, rßi theo Nhßt Bßn, theo Hoa Kß hay Liên Xô. Theo đßi chính sách nhß vßy, đß bß mßt cßng qußc lßn át và khi các cßng qußc này yßu đi thì hoang mang, không bißt trông vào đßu. Sau Thß chißn Thß II, thß gißi có phong trào gißi thßc, hàng chßc qußc gia đßc đßc lßp mßt cách đß dàng, riêng mßt sß nhà lãnh đßo Vißt Nam chßn con đßng chißn tranh, hy sinh khoßng 4 trißu ngoßi và 30 năm chißn tranh. Đißu này đã khißn qußc gia bß tßt hßu, trß thành chßm tißn và nhßt là phân hóa, chßa bißt bao giß mßi hàn gßn đßc.

Tßi sao Vißt Nam ß bao lßn Thái Bình Dßng, vß trí đßa lý chính trß cßc kß quan trßng nhß vßy mà chß trß thành mßc tiêu cho các đß qußc xâm lăng, còn không hßc hßi đß tß vßn lên đßc? Tßi sao các đß qußc nhìn ra vß thß quan trßng cßa Vißt Nam mà chính ngoßi Vißt lßi không nhìn ra và tß tßo cho mình mßt vß thß tßng xßng nhß vßy? Tßi sao ngoßi Vißt đã đßu tß quá nhißu

vào chiến tranh mà chúng ta vẫn thiêu họ nên mới đứng ng héng xây dựng, phát triển quốc gia thích hợp? Vậy là phát triển quốc gia trong nhiều thế kỷ qua, bao giờ Việt Nam mới theo kịp các nước trung bình trên thế giới, thế ngang với thế mạnh đáng lẽ phải có với dân số và diện tích của Việt Nam?

Trong lúc đó, năm 1853, khi bắt Hoa Kỳ uy hiếp, Nhật Bản cần rằng chủ nhà, quy định nh bắt chính sách bắt môn thể thao công. Nhưng họ mở rộng ngoại giao, không chỉ với Hoa Kỳ mà với các nước công, thêm Anh, Pháp, Nga, Đức... mới khác, họ cũng mở rộng hợp tác với các nước công, đến 30, 40 năm sau vẫn lên ngang hàng. Nhưng Nhật đã bắt buộc các đế quốc, đi vào con đường chiến tranh sai lầm, góp phần gây nên Thế chiến Thế II, hy sinh khoảng 3,1 triệu người và đất nước tan hoang. Sau Thế chiến Thế II, Nhật Bản đứng trước một thế giới lại càng đen tối hơn cả thế giới có. Nhưng họ đã chọn con đường xây dựng quốc gia bằng hòa bình, cũng mở rộng làm việc, chỉ 25 năm sau, Nhật Bản lại trở thành cường quốc.

Giờ đây, vẫn nước vẫn còn lệnh dên, mà người lãnh đạo là người dân, nhiều người vẫn như xưa, chưa thể tiến. Đức biết, nay có công mỹ triêu người đứng ra nước ngoài, tri thức thăng tiến bởi phần, nhưng chỉ có một phần nhỏ quan tâm tới công nghệ và đất nước, còn phần lớn như ai nấy lo làm giàu cá nhân...

Vài năm trước, tôi có đứng ở trong một cuốn sách, để ý thu thập lợi ích mới người trí thức Nhật với một người Việt. Việt Nam ngay sau khi Thế chiến Thế II và chấm dứt năm 1945. Người Nhật nói rằng, vì thua trận, thế nay đất nước Nhật bắt buộc vào thế kỷ đen tối, còn Việt Nam sẽ thoát khỏi nạn thế dân, đứng ở lập và thế giới lại sáng lên.

Nghĩ vậy, thế nhưng người Nhật đã cũng mở rộng hợp tác để nước mới cách nhanh chóng. Trong khi đó, tình hình Việt Nam đã không diễn biến như hoàn cảnh thu nhận lợi cho phép. Tại sao có điều ngược lại là sách giáo khoa Nhật Bản viết nước Nhật với “rất nghèo tài nguyên”, mà nay người Nhật xây dựng thành “giàu có”, còn sách giáo khoa Việt Nam có lúc viết nước Việt với “rừng vàng biển bạc” mà lại hóa ra “nghèo nàn”? Tại sao người Việt chỉ biết đem tài nguyên số có và nông phẩm là thế giới và rồi Nhật đi bán? Dù ai cũng biết đây là thế kinh tế mới chỉ ngang tầm thế Trung.

Ngày nước gần chúng ta như Thái Lan cũng tình trạng thế giới, nhưng khéo ngoại giao họ, không tiến xuống máu mà vẫn giữ được hòa bình để phát triển. Do đó, điều chúng tôi muốn như nên là không chỉ thu hút kinh tế công nghệ, mà cần để ý đến văn hóa, là một tinh hoa tạo nên tinh thần người Nhật hay người Đức. Có tinh thần như thế này, dù thua Thế chiến

Thế II, cũng nhanh chóng vọt lên. Tình thế này dù đất nước có giàu có cũng sẽ bị lấn lướt đi như nhiều đất nước trước đây trong lịch sử.

Vậy người Việt bị thua kém, thất bại vì những khâu nào? Tại sao đa số người Việt mua thực phẩm là món ăn vặt chợ hàng ngày, có thể mua nhiều hàng tháng để giải trí mà có khi cả năm mới mua một cuốn sách là món ăn tinh thần? Tại sao, năm 2007, người Việt dù có 3 triệu đô hộ ngoại hay 85 triệu đô quốc nội, mới mua sách (đưa sách) cũng chỉ in trung bình khoảng 1.000 cuốn? Nhưng vậy người Việt có thể chăm tìm tòi, học hỏi không? Nếu bỏ ra mua sách đắt thì số người Việt tìm hiểu vì sao cũng không cao.

Nói chung, không có dân tộc nào tiến mạnh mẽ mà sách vở lại nghèo nàn. Bởi chính sách vở là kho kiến thức, làm nên tiến bộ phát triển. Người Nhật tiến mạnh mẽ trước là nhờ họ tích lũy kinh nghiệm. Người đi trước khi học hỏi, họ ghi chép rất cẩn thận, sau này nhiều người trong số đó viết sách để lại cho người đi sau và cộng thế. Có những người Việt giỏi, nhưng không chịu khó viết sách để lại, nếu người này mất đi thì bao nhiêu kinh nghiệm tích lũy hàng mấy chục năm cũng mất theo luôn, thất là lãng phí. Hơn nữa, ai cũng rõ, nếu hiểu biết để được thu nhập thu nhập bằng kinh nghiệm của họ đã là chính xác và phổ quát, lúc viết sách, người viết sẽ phải tham khảo rất nhiều, khi đó, tất cả suy nghĩ cho tất cả kiến thức mới dần dần được hoàn chỉnh hơn.

Tại sao người Việt chỉ cần trong và ngoài nước được kể là học khá, nhất là về toán, mà không tìm ra một công thức hay có được một phát minh thực đáng kể nào? Tại sao lúc nào cũng thấy người ta chê cười cả phê và hiểu ăn mà không hề nghe có lý để tên một nhà thám hiểm Việt Nam nào? Tại sao chúng ta thiếu hiểu biết tìm tòi, mở ra hiểu biết, nhận biết và cộng gong?

Người ngoại quốc nào nghe người Việt nói cũng thấy lạ, thấy hay, vì lú lo như chim, âm thanh trầm bổng như có nhạc. Bởi tiếng Việt có khoảng 15.000 âm với 6 dấu thanh/giọng, lên xuống như “sóc, huyên”, uốn éo như “hỏi, ngã”, rung động như “r”... thế nhưng, đa số người Việt không biết gì về nhạc lý cả. Trong khi tiếng Nhật rất nghèo nàn về âm, chỉ có 120 âm, mà đa số người Nhật rất giỏi nhạc, có nhiều nhạc trưởng hòa tấu hàng quốc tế, còn đi sưu tập các dàn organ cho cả Âu châu... Người Việt hiểu biết biết mua nhạc cả chợ, tất cả khi học thì chịu, thấy tình trạng bất bất quá, chính người Nhật phải qua sưu tập giúp nhạc cả cả dàn nhạc giao hưởng Việt Nam khoảng đầu thập niên 90.

Trong tiến trình phát triển quốc gia, cộng thế là trên bình diện kinh tế, tất cả khâu đầu tư, tất cả vốn, lập công ty, khai thác nguyên liệu, nhiên liệu, nghiên cứu, sản xuất, cải tiến, quản lý phân phối, quản lý tài chính, quản lý cáo, buôn bán, phân phối, bỏ ra, tái biến chế, bỏ ra môi sinh... Tất

nhân làm ăn cá thể thì người Việt thường chỉ mở nhỏ khâu buôn bán nhỏ hoặc kinh doanh nhỏ ăn lấy công làm lãi. Ngay khâu buôn bán, người bán thường chú trọng mua hàng ngoại hàng nhái và bán kiếm lãi và người tiêu dùng cũng lo sợ ra thật nhiều tiền tìm mua hàng ngoại hàng nhái để khoe mà nhiều khi không biết dùng hoặc không cần dùng nữa! Tại sao lại chuộng hàng ngoại” đến như vậy?

Hàng hóa ở Việt Nam ngày nay khá nhiều, nhưng người Việt không tận dụng xuất khẩu để có kho ngoại 10% trong cửa thành sản phẩm đó. “Sản xuất” nhiều có, “hàng ngoại” nhiều có, thế ra chỉ là để giải độn, dùng mấy ngoại quốc rồi nhập về tiêu thụ và làm gia công. Sau này, khi máy móc hàng thì lại mua máy móc, không đến đến tận chỗ máy thay thế như người Nhật hay người Hoa để c. Cần tranh trong thế giới trẻ, người Việt thường tìm cách học nhau, coi thành công của người khác là thất bại của mình; như bày của trong rừng, có kẻp nhau để rồi kẻt qu là không còn nào ra khỏi rừng được.

Người Mỹ có châm ngôn làm ăn để ý rằng:

- “Cần tranh là tận dụng sản phẩm của mình chứ không phải để thu được vào hàng của người khác”. Người Nhật thì chỉ trẻ em:

- “Khách là nhân. Khách nuôi nhân viên chứ không phải chỉ, phải làm sao cho vừa lòng khách”.

Số phận vinh nhục “già trẻ” hiện nay ở Việt Nam là do sự cạnh tranh kinh tế, nhưng phần lớn là do tiền tệ bên ngoài. Tại năm 2007, trong hơn 30 năm qua, Việt kiều gửi về kho ngoại 70 đến 80 tỷ Mỹ kim, cộng thêm một số tiền đầu tư trực tiếp và gián tiếp của ngoại quốc 100 tỷ Mỹ kim (trong các công trình hợp doanh, phía đầu tư của Việt Nam chỉ chiếm kho ngoại 10% số này) và vốn từ ODA kho ngoại 20 tỷ. Với số tiền khổng lồ kho ngoại 200 tỷ đó chưa kể Tổng sản phẩm quốc dân (GDP) kho ngoại 500 tỷ do người Việt làm ra trong thời gian này, nếu có chính sách giáo dục, kinh tế tốt hơn và nhất là không bị quốc tế tham nhũng thì mức sống của người dân có lẽ đã gấp hai, gấp ba lần hiện nay, mức chênh lệch giữa thành thị và nông thôn sẽ không quá xa.

Người ngoại cũng vậy, với nhà cửa rộng rãi, xe hơi sang trọng tất nhiên do nhiều người có cá nhân, nhưng yếu tố chính cũng là do may mắn môi trường thu nhập tiền sản có, như thế “đầy bụng đi u, chuốt sa hũ gạo”. Chưa xét về bản chất, không khác với người trong nước.

Chúng ta còn thua kém nhiều dân tộc khác trên thế giới

Tác Giả: Psonkhanh, blog Tin Lß Trái
Thứ Ba, 12 Tháng 4 Năm 2011 05:10

Phßi chßng cß các đßi u trên chß là nhßng câu hßi luôn làm trßn trß, bßt rßt mßt sß rßt ít nhßng ngß i Vißt có tâm huyßt vßi sß tßn vong cßa qußc gia, dân tßc. Phßi chßng còn đßi đa sß thì không quan tâm và bßng lòng vßi công vißc buôn bán nhß hay đi làm thuê hißn tßi?

Vì kißm thßt nhißu tißn cho mình và gia đình là quá đß và hßt thì giß đß nghĩ và làm thêm bßt cß chuyßn gì khác? Thß hßi nhß vßy Vißt Nam sß đi vß đßu? Tßt nhiên, đß là con ngß i thì dân tßc nào cũng có đß các tính tßt và xßu, nhßng ngß i Vißt đßng nhß bß nhißu nhißu tính xßu ß mßc đß rßt trßm trßng.

Psonkhanh, blog Tin Lß Trái

<http://www.danchimviet.info/archives/30253> (Nhßt ß Vißt khác nhau)